

СПРАВА «РОДЗЕВІЛЛО ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF RODZEVILLO v. UKRAINE)

(заява № 6128/12)

Стислий виклад рішення від 17 грудня 2019 року

Відбуваючи покарання у виді довічного позбавлення волі у Ладижинській виправній колонії № 39, заявник скаржився на неналежні умови тримання його під вартою, зокрема у період з квітня 2012 року, а також на викрадення адміністрацією установи виконання покарань його кореспонденції.

Заявник також скаржився на неналежні умови тримання його під вартою у Хмельницькому слідчому ізоляторі (далі — Хмельницький СІЗО) у грудні 2011 — січні 2012 року.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання його під вартою у Хмельницькому СІЗО та Ладижинській виправній колонії № 39, а також за статтею 8 Конвенції на викрадення його кореспонденції адміністрацією установи виконання покарань. Крім того, заявник скаржився за статтею 13 Конвенції на відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з його скаргами.

Частина скарг заявника за статтею 3 Конвенції на неналежні умови тримання під вартою у Хмельницькому СІЗО, Європейський суд відхилив відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції у зв'язку з необґрунтованістю.

Щодо скарг на неналежні умови тримання під вартою у Ладижинській виправній колонії № 39 Європейський суд зазначив, що заявник тричі у період з 2012 до 2014 роки, загалом вісімдесят дев'ять днів, тримався у камері з іншим ув'язненим, маючи у своєму розпорядженні менше 3 кв. м особистого простору. Посилаючись на свою попередню практику у справах щодо України, Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції.

Скарги заявника за статтею 8 Конвенції на умисне приховування або незабезпечення належного відправлення листів заявника національними органами влади Європейський суд відхилив відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції у зв'язку з необґрунтованістю.

Частина скарг за статтею 13 Конвенції Європейський суд відхилив як несумісні з положеннями Конвенції за критерієм *ratione materiae* відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції, оскільки скарги заявника за статтею 3 Конвенції на умови тримання під вартою у Хмельницькому СІЗО та за статтею 8 Конвенції на викрадення адміністрацією установи виконання покарань його кореспонденції були визнані неприйнятними.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема рішення у справі «Мельник проти України», Європейський суд констатував порушення статті 13 Конвенції у зв'язку з відсутністю у національному законодавстві ефективного та доступного засобу юридичного захисту щодо скарг заявника на умови тримання його під вартою у Ладижинській виправній колонії № 39.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятними скарги за статтями 3 і 13 Конвенції щодо умов тримання під вартою у Ладижинській виправній колонії, а решту скарг у заяві — неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушено статті 3 і 13 Конвенції у зв'язку з поганими умовами тримання заявника під вартою у Ладижинській виправній колонії;

3. *Постановляє, що:*

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 3 000 (три тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди, ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.